

korte overweging bij de 12-jarigen viering

Daarom sta ik hier

Vier verhalen hebben we net gehoord. In een notendop. Die verhalen zeggen iets over jullie, Fionnah, Romy, Phineas en Sena, want jullie hebben ze gekozen voor dit belangrijke moment. Wat knap en dapper dat jullie hier staan en aan iedereen durven vertellen wat je belangrijk vindt in zo'n verhaal. Het kan dan wel een Joods gebruik zijn, dat twaalfjarigen in de tempel iets komen vertellen over hoe ze tegen het leven aankijken – gemakkelijk is dat niet! Welk verhaal is nu werkelijk belangrijk in je leven? En zou je kunnen uitleggen waarom dat zo is? Of je nu 12 of 24 of 36 of misschien wel 60 of 84 bent, voor iedereen zijn dat moeilijke vragen. Er zijn zoveel verhalen in de wereld: welk verhaal spreekt me nu echt aan, bij welk verhaal voel ik mij thuis, welk verhaal loopt als een rode draad door mijn leven?

Maar jullie zijn twaalf en dat maakt natuurlijk wel een verschil! Jullie zijn, een paar weken pas, het vertrouwde wereldje van de basisschool uitgestapt. Je bent op een nieuwe school, in een omgeving met veel onbekende gezichten, met veel mensen die ook allemaal hun eigen verhaal hebben, leraren en leerlingen die ouder zijn dan jij. Vorig jaar kon je nog wel zeker zijn van jezelf. Je kende de anderen zo'n beetje en de anderen kenden jou. Je kon er bijvoorbeeld op vertrouwen dat jij mocht zijn zoals je bent: de beste van de klas, of de grappigste, of de snelste of de stilste. Dat is nu misschien anders. Je hoort nog niet bij de wereld van de grote mensen, maar alleen een kind ben je ook niet meer. Je voelt aan dat je een eigen toekomst tegemoet gaat, maar je hebt nog geen idee hoe die er precies uit zal zien. Kortom, als je twaalf bent en je vertelt aan iedereen hier iets van je eigen verhaal, dan is dat extra spannend!

Weet je waarom ik jullie verhalen zo bijzonder vind? Omdat bij alle vier de spanning voelbaar is dat je aan iets heel nieuws bent begonnen.

Laat ik beginnen met het verhaal van Sena, het verhaal van de schepping, over God die uit chaos een ruimte maakt waarin alles kan ontstaan: licht, duisternis, water, land, bloemen, planten, dieren en mensen. Je zei het mooi, Sena: 'daarom mag ik hier staan' - omdat al die dingen er zijn, omdat al die dingen en de mensen *goed* zijn, zoals ze geschapen zijn, daarom kan ik daar mijn weg in gaan. Het betekent zoiets als: ik mag er zijn, hier sta ik, ik kan me vrij voelen, in deze wereld, en ik kan eraan bijdragen dat ook andere mensen zich vrij kunnen voelen, zoals ze zijn.

Het verhaal van Fionnah is misschien wel het spannendste. Want hoe voel je je eigenlijk als je bent zoals de profeet Elia op de berg Karmel? Als alle mensen om je heen zich laten gek maken door een afgod en jij, in je eentje, rustig vast blijft houden aan wat je echt gelooft. Voel je je dan eenzaam? Of toch niet? Geeft het geheim in jezelf je toch ook zelfvertrouwen, het gevoel dat wat jij ergens in jezelf weet, het goede is – wat de anderen daar ook van mogen zeggen of denken. Elia houdt vast aan zijn geloof, niet om eigenwijs te zijn, of tegen de anderen, maar uit een soort vertrouwen: dat vanzelf wel duidelijk zal worden wat waar is en wat niet. Uiteindelijk komt het goed met die droogte

in Israël, uiteindelijk gaat het regenen. Niet omdat de mensen daar zo heftig en driftig om hebben gebeden, maar gewoon, omdat ze dankzij Elia weer durfden vertrouwen in hun toekomst. Mooi als je zo'n vertrouwen kunt hebben, zelfs nu al, als je twaalf bent!

En dan het verhaal van Phineas over Hugo, die dappere, maar eenzame jongen uit die prachtige film. Eigenlijk gaat dat ook over vertrouwen. Hugo dwaalt rond in het oude, drukke station in Parijs. Hij voelt zich steeds meer in de steek gelaten. De mensen die voor hem moesten zorgen: het lijken wel zijn vijanden! Tot er iemand is die heel duidelijk zegt: 'Dit is mijn zoon'. Dat is zijn redding. Dat geeft hem de kracht die hij nodig heeft in zijn leven. Ook voor Jezus was dat heel belangrijk, dat moment waarop hij hoorde, in een stem uit de hemel: 'Jij bent mijn zoon'. Voor ons allemaal is dat nog steeds heel belangrijk: dat er iemand is die echt vertrouwen in je heeft en die zegt: 'ik waak over je, ga je eigen weg, je bent niet alleen'.

En dan het laatste verhaal van Romy, over de vijf broden en de twee vissen. Of eigenlijk: over Jezus, die niet op kan houden met vertellen over *zijn* geheim, aan zijn vrienden en aan de hele menigte van mensen die erbij is. Iedereen vindt het geweldig, iedereen is enthousiast over Jezus. 'Delen is vermenigvuldigen' zeg jij dan, Romy, en ik dacht meteen: wat een prachtig woord eigenlijk, ver-menig-vuldigen. Daar zit iets in van 'menigte' en ook van 'vullen', van 'vol raken'. Tegenwoordig zeggen de mensen 'Delen is het nieuwe hebben', maar wat jij zei is nog veel beter: 'Delen is vermenigvuldigen.' Het gaat helemaal niet om het getal. Het gaat erom: als je deelt met elkaar, broden, vissen of allerlei andere dingen, dan vertrouwt je op elkaar, op alle mensen om je heen, dan deel je het leven met elkaar en dat maakt iedereen rijker en voller van vreugde. Jouw verhaal, Romy, nodigt ons allemaal uit om hier met elkaar te delen en om straks de kerk uit te gaan, de wijde wereld in, met in het hoofd jouw prachtige idee: 'Delen is vermenigvuldigen'.

Vier verhalen van vier jongeren, op weg naar de wereld van volwassenheid. Als ik met deze verhalen de psalm lees die wij zo meteen gaan zingen, dan krijgen oude woorden als vanzelf een nieuwe glans. We kunnen ze dankzij jullie opnieuw verstaan. Door alle angst heen die de wereld beheerst, nodigen jullie ons uit om met nieuwe ogen naar diezelfde wereld te kijken:

*Mijn licht, mijn vrijheid ben je,
waarom bang zijn voor wie?
Wijs me de weg, wees mijn gids.
Jou zal ik zien in het land van leven.
Laten we sterk zijn en vol vertrouwen
alles in mij ziet uit naar jou!*

Germain Creyghton